

en aktiv alderdom for kvinder og mænd. Det bakker vi meget op om hos Socialdemokraterne. Vi mener helt naturligt, at det må betyde en vurdering af de konsekvenser, som den nye barselorlov har fået for ligestillingen hos både mødre og fædre, særlig kvinders mulighed for at spare op til alderdommen.

Regeringens politik om at give penge for at passe børn hjemme i en periode på op til 1 år, besparelser på kommunernes pasningsgaranti og den fleksible barselorlov på op til 12 måneder har nemlig medført, at retten til børneorlov og muligheden for at komme tilbage på arbejdsmarkedet før efter 12 måneder er blevet forringet for en lang række kvinder.

Mange kvinder på arbejdsmarkedet har ikke ret til fuld løn under deres barselorlov. Andre igen har kun delvis ret til løn i en periode. Det betyder, at mange kvinder på barsel i stedet modtager dagpenge og ofte mister retten til pensionsopsparing. Dette får betydning for alderdommen, hvor kvinder generelt har mindre opspar til pension, end mænd har. Denne ulighed er i disse år voksende, bl.a. på grund af den forlængede barselorlov og fordi længere barsel også sætter kvinderne længere tilbage i deres karriere.

Afskaffelsen af Den Særlige Pensionsopsparing medfører samtidig, at den ulighed, der er mellem kvinders og mænds pensionsopsparing, ikke længere udlignes. Det er en katastrofe særligt for de mindrebemidlede kvindelige pensionister.

Det er ikke kun kvindernes eller familiernes eget problem, som ligestillingsministeren flere gange har antydnet i form af kampagner til de nye børneforældre, der skal oplyse om konsekvenserne af at lade moderen gå derhjemme på barsel. Det er også et økonomisk og samfundsmæssigt problem, for det er ikke bare kvindernes valg om at blive mødre og gå hjemme og passe børn, men også et spørgsmål om fædrenes manglende deltagelse i det at få børn, der skal sættes fokus på.

Den nye barselorlov har måske nok givet fædrene mulighed for at forhandle med deres arbejdsgivere om at tage 32 ugers barselorlov og givet ret til fuld dagpengesats. Men der er stadig barrierer, der gør, at mor bliver hjemme, og at far tager på arbejde igen og ikke vender hjem senere, hverken når barnet er blevet lidt flere måneder ældre, eller når barnets første sygedage skal tages senere hen.

Derfor støtter Socialdemokraterne stadig et arbejde, hvor ideen om at reservere op til 3 måneder af barselorloven til mændene overvejes. Det er sket i de øvrige nordiske lande, og der er tendensen, at mænd og kvinder også stilles mere lige med hensyn til barsel. Der er tendensen faktisk en helt anden, end den er i Danmark.

Mange kommuner har også hævet eller overvejer i disse måneder at hæve pladsgarantien til daginstitutioner fra 6 til 12 måneder, dels på grund af den forlængede barsel, dels fordi kommunerne ved den sidste nye barselorlovs indførelse blev bedt om at spare 150 mio. kr. på daginstitutionspladser.

Alle disse faktorer betyder, at kvinder er endnu mere i risikozonen i dag for at blive udsat for et fravalg på arbejdsmarkedet, alternativt vælger at lade sig ansætte i det offentlige, som Ugebrevet A4 har påpeget tidligere.

En lille virksomhed med to medarbejdere har næppe råd til at ansætte en ekstra medarbejder i den tid, hvor en kvinde er på barsel. Det vil sige, at det er blevet ekstra risikabelt at ansætte en ny kvindelig medarbejder i den fødedygtige alder. Det har derfor været et behageligt gensyn med en meget central debat, at Det Radikale Venstre nu har fremsat beslutningsforslaget om en barselfond.

En manglende solidaritet mellem de manddominerede og kvindedominerede fag har indtil nu betydet, at der ikke har kunnet skabes en holdbar løsning ad frivillighedens vej. Det er derfor afgørende, at der fra politikens hold nu tages nogle initiativer, der sikrer mod de skævvridninger fra arbejdsmarkedet, som barselordningerne skaber.

Til sidst vil jeg lige vende blikket udad. Store dele af det forgangne år har jo stået i lyset af det danske EU-formandskabs ånd. Der har ligestillingsministeren jo faktisk sat fokus på en række gode ideer til implementering af kønsmainstreaming i de enkelte medlemslande, som EU med Amsterdamtraktaten pålagde de enkelte medlemslande at arbejde for.

Dette blev gjort ved eksemplets magt, ved at hele socialområdet blev mainstreamet under det danske fokus eller under det danske formandskab. Hermed blev der også sat fokus på marginalisering og køn, bl.a. ved en stor konference i København. Derudover har den danske ligestillingsminister bakket op om det fokuserede, der handler om vold mod kvinder, som det spanske formandskab satte i gang. Det skal vel ligestil-